

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

13. Deum, in pœnam superstitionis, subinde permittere, vt superstitiosis
fiat sicut crediderunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

S. Aug. l. 83. errorēsque Mathematicorum, non intenti, nisi in ea, quæ illorum respon-
 99. q. 45. sis prouenerunt, ea quæ non prouenerunt, obliuiscuntur: & ea commemo-
 rant, quæ non arte illa, quæ nulla est, sed quadam obscura rerum sorte
 contingunt. Quod si peritia illorum uolunt tribuere, dicant artificiosè di-
 uinare etiam mortuas membranas scriptas quasi libet, de quibus plerumque,
 pro uoluntate, fors exit. Quod si non arte de codicibus exit sæpe uersus
 futura pronuncians, quid mirum, si etiam ex animo loquentis, non arte,
 sed fors erit aliqua prædictio futurorum? Ratum est, apud Theologos,
 futura contingentia dæmones, non nisi ex incertis coniecturis,
 aut aliquando è certa Dei reuelatione nosse. Coniectando sæpe
 hallucinantur. Cum reuelata propalant, tamen hominibus non
 constat, an ex Deo habeant. Cum ergo ex ipsis dæmonibus futu-
 rorum iudicia certa non hauriantur, quæ esset in Sortibus dæmo-
 num certitudo? Inde nec propriè Sortes, sed, cum addito, Sortes
 diabolicæ sunt appellandæ. Quæ ipsa de causa uera & absolutè fors
 D. Augustino, non aliquid mali est, sed res est, in dubitatione humana,
 diuinam indicans uoluntatem.

XIII.

Denique, si quando eueniunt, quæ ex illicitis Sortibus homi-
 nes se uel occulta, uel absentia, uel futura uenatos arbitrantur,
 non rarò eueniunt in pœnam, ut hominibus stultis fiat, sicut cre-
 diderunt. Quidam varijs chartis varia genera mortis inscripsit,
 ut sciret, quæ ipse esset interiturus, in lecto, an campo; fune, an
 ense? Extraxit semper funem. Ergo infamiam patibuli, quod si-
 bi imminere dicebat, horrens, se ipsum domi suspendit, ne id car-
 nifex foris facere cogeretur. Chronica Scotorum de Nathaloco
 Buccanan. lib. 4. fol. 35. rege XXX. memorant, illū ipsum, à quo rex cæsus, ad diuinos mis-
 sum, ut de uictoria, de uita Regis, ac regno eius percontaretur: respon-
 sum à quadam anu accepisse: Regem non diu uicturum: nec periculum
 ei ab hoste, sed à familiaribus instare. Cum ille uirgeret, A quo? anū,
 A te, subiecisse. Ille mulierem execratus, cum domum rediret, subiit
 animum illa cogitatio: nec responsum calari posse, nec edere tutū esse: ne
 se apud Regem hominem prauum, & suo timori indulgentem, suspectum
 redderet. Itaque, tutius est tyrannum, cum multorum gratia, interficere,
 quàm cum grauissimo capitis proprii, discrimine incolumem seruare. Sta-
 tim, ubi domum rediit, impetrato, ad responsa diuinorum expromenda
 secreto; cæso Rege, duodecimum imperij annum ingresso, patriam serui-
 tio, & se periculo exemit. Nonne his talibus Sors exitiosa fuit? Tuo,
 ô Deus, iudicio fuit, qui odisti obseruantes uanitates superuacue. Ego
 autem 192

autem in Domino speravi : exultabo & letabor , in misericordia tua. Perer. in c.
Plura de omine sacro & licito, ac profano & illicito & superstitio. 24. Genes.
so reperiet lector apud Pererium. vers. 13.

C A P V T X X X V I I .

An Deus aliquorum innocentiam, vel iustitiam declaret, qui
aduersarios suos, ad vallem Iosaphat citant, aut qui ad di-
uinum iudicium prouocant?

Pertinent ad Politicas sortes etiam exploratoria probatio-
nes, quibus fortuito euentui veritas culpæ vel inno-
centiæ permittitur decidenda; & sæpe non sine eui-
denti miraculo, deciditur. Inter has iudiciarias
disquisitiones, est etiam illa vna, qua se se homines,
mutuò, in vallem Iosaphat, & ad diuinum tribunal solent citare.
In qua citatione vel damnandâ, vel imitandâ homines possunt cõ-
mittere temeritatem. Sæpe enim eiusmodi citatio à Deo est, sæ-
pe contra Deum: sæpe contemni debet. sæpe formidari: vt enim
vel licita est, vel iniuriosa; ita supremus iudex, per eam, vel vult,
vel non vult iudicia sua manifestare. Sicut etiam duplicis gene-
ris homines, qui hac prouocatione vtuntur, rei & innocentes; san-
cti & impij. Duplex etiam, generatim loquendo, est finis, bonus
& malus. Et modus quoque ipse non est idem. Aliquando ad iu-
dicem Deum absolutè duntaxat appellatur; aliquando iubetur
aduersarius ad tribunal eius, intra certos dies, menses, aut annos;
aliquando, nullo certo tempore nominato, se sistere. Cum ergo
impium sit, sanctos temeritatis damnare, qui subinde tyrannum,
aut alios, ad comparandum, coram Deo, citauerunt; & stultum
quauis ex causa, ad summum iudicem prouocare: afferam primò
causas, & exempla licitæ, postea etiam illicitæ citationis, ob quam
Deus iudicij sui arcana mortalibus vel negauit, vel patefecit.

Qui innocentes iniuriâ afficiuntur, & vitâ digni mortis
sententiam accipiunt, vidētque nullum sibi, in humanis auxilijs,
præsidium superesse; rectè ad Deum confugiunt, cui placere non
potest, si gladius, quem Principibus & Magistratibus, in vindictam
malefactorum concessit, stringatur in innocentes. Non accipiet Eccli 35.16.

A a a

Dom.